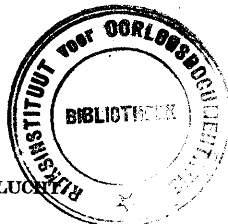
12 JAREN VAN STRIJD

VOOR HET NEDERLANDSCHE VOLK

REDE VAN DEN LEIDER, UITGESPROKEN OP 11 DECEMBER '43 TER HERDENKING VAN HET 12-JARIG BESTAAN DER N.S.B.

ADOLF HITLER:

*„Zoo kan niet het voornemen bestaan,
„de Nederlanders te denationaliseeren,
„maar het komt er op aan met de overige
„germaansche volkeren te volbrengen,
„wat alleen gemeenschappelijk gedaan
„kan worden. Wij mogen aan de vrij-
„heid der volkeren niet ontnemen, wat
„ontnomen kan worden, maar moeten
„hen integendeel zooveel mogelijk vrij-
„heid laten."*

TWAALF JAREN N.S.B. IN VOGELVLUCHT

Heden herdenken wij met elkander den dag, waarop 12 jaren geleden, 14 December 1931, de Nationaal-Socialistische Beweging werd opgericht, zonder dat buiten mij iemand er iets van wist dan de eenige man, met wien ik dezen beslissenden stap deed, Van Geelkerken. Nu herdenken wij dezen dag met tienduizenden en zoo gaarne zou ik nu die tienduizenden bij elkander hebben op de wijze, zooals dit tot 1940 geschiedde op het Hagespraakterrein te Lunteren. De oorlogsomstandigheden, de verspreiding van de leden, hun inzet in militairen of economischen dienst, de beperkte vervoersmogelijkheden, maken dit onmogelijk, zoodat dit nu op een dozijn plaatsen in Nederland geschiedt, gescheiden, maar toch verbonden.

Het is de gewoonte bij de herdenking een terugblik te geven over den afgelegden levensweg. Twaalf jaren van strijd om de ziel van dit volk, om de toekomst van dit volk, zijn voldoende rijk aan stof voor urenlange verhandelingen. Wij moeten meer vooruit zien dan achteruit, daarom zal ik maar vluchtig het verleden kunnen aanroeren om des te meer gelegenheid te hebben om te spreken over heden en toekomst.

Wij zijn in 1931 begonnen, omdat wij niet anders konden. Wij walgden van de kunstmatige politieke verdeeldheid, het opteren van de volkskracht in onderlingen strijd van partijen, die zeiden de natie te willen dienen, maar haar tot onmacht doemden. Het verval van de volksche waarden, het schreeuwende sociale onrecht voortvloeiend uit de uitstooting van honderdduizenden uit den arbeid, zou nimmer verbeterd kunnen worden door een verdeeld en een verscheurd volk. Ons stond voor oogen het hervinden van de eenheid der natie op de eenige mogelijke basis voor alle goedwillende en eerlijke lieden: de liefde voor Volk en Vaderland en den wil tot sociale gerechtigheid, opdat ons Vaderland een tehuis zou worden waarin alle volksgenooten, die dit waardig zijn, zich geborgen zouden gevoelen. Het was een appèl aan de beste tradities en de zuiverste instincten der natie.

Nadat in het jaar 1932 in alle stilte de eerste duizend waren te zamen gebracht werd 8 Januari 1933 in Utrecht de eerste landelijke openbare bijeenkomst gehouden onder het hoongelach der onwetenden en de woedekreten der rose en roode ophitsers tot den klassenstrijd. Niettemin groeide van dien dag af de Beweging gelijk een lawine. Nog vóór het jaar 1933 ten einde was, pleegde de democratie zelfmoord met de bedoeling daardoor in leven te

blijven. Dit deed zij door alle democratische beginselen over boord te werpen waar het betreft de bestrijding van de zoo snel groot wordende N.S.B. — Het regende verboden met als sluitstuk voor dat jaar het verbod voor ambtenaren zoo omstreeks Kerstmis 1933. Alle leden van de N.S.B. werden uit hun ambt ontzet, zonder schadeloosstelling, zonder pensioen, ongeacht het aantal dienstjaren, tenzij zij het lidmaatschap en den steun alsnog wilden beëindigen. Dra volgden de kerken met hare waarschuwingen, onthouding van sacramenten, enz. De vakvereenigingen besloten de leden der N.S.B. uit haar werkloosheidskassen uit te stooten. Van de kansels, van de spreektribunes van parlement en gemeenteraden, van de redactiebureaux der talrijke kranten en weekbladen stroomden dag in, dag uit verwenschingen tegen de N.S.B., laster en verdachtmaking. Door de bezittende klasse werden wij genoemd erger dan communisten; alles wat marxistisch was noemde ons gekocht en betaald door het kapitalisme; de godsdienstigen stelden ons voor als kerkvernielers, voor de atheïsten en de aanhangers van het nieuwmalthusianisme waren we de zwartste reactionnairen. Alles wat macht en aanzien had in dit land, had elkander gevonden in hun gezamenlijken angst voor het opkomend nationaal-socialisme.

De verkiezingen van 1935 bevestigden den fabelachtigen groei. Bijna driehonderdduizend menschen stemden op de N.S.B. Van 1935 tot 1937 hadden de vereenigde politieke partijen den tijd om met alle middelen, onder terzijde stelling van alle regelen van moraal en fatsoen, ons te bestrijden, teneinde ons bij de Tweede Kamerverkiezingen van 1937 te vernietigen. E.D.D. werd opgericht; de Oxfordbeweging ingevoerd, het Joodsche geld stroomde overal waar sprake was van bestrijding van de N.S.B.

In 1937 werden wij tot de helft teruggedrongen, maar vernietigd, neen! Den volgenden dag stonden onze mannen en vrouwen met „Volk en Vaderland" op de straat, alsof er niets gebeurd was, alsof de Joden niet met doodkisten door Amsterdam zeulden om de N.S.B. te begraven. Nimmer zullen wij vergeten, dat de Beweging is blijven staan, dank zij den moed en de trouw van onze colporteurs na dien verkiezingsdag. Onze tegenstanders hoopten, dat wij er nu mede zouden uitscheiden. Hoeveel malen men mij in die week heeft aangeraden om er nu maar mede op te houden, weet ik niet. Maar daar lachten wij allen om. Ophouden zou verraad zijn. Verraad aan al het werk en al het lijden van 1931 tot 1937. Integendeel! Een gevoel beheerschte ons: maar nu eerst recht. Doorzetten tot ondergang of overwinning.

Een taaie, harde verdedigingsstrijd volgde van 1937 tot Mei 1940. Drie jaren in het defensief, uitvallen doende, waar dit mogelijk was. Het wapen van het Koninkrijk der Nederlanden was: Je maintiendrai. Dat hebben wij drie jaar in toepassing gebracht; terwijl zij, die het moesten doen er in Mei 1940 na drie dagen genoeg van hadden.

Omdat wij ons in 1935 al solidair verklaard hadden met alle nationaalsocialisten en fascisten van Europa en dit standpunt met ijzeren consequentie

vasthielden bij iedere botsing van de democratische mogendheden met Italië en Duitschland, omdat wij daarin zagen, zooals wij dit nu duidelijker dan ooit zien, de eenige levensmogelijkheden van ons Volk gingen onze tegenstanders er meer en meer toe over om het wapen der gemeenste verdachtmaking te voeren, dat tegenover nationaal-socialisten maar mogelijk is, n.l. ons voor te stellen als onbetrouwbaar, ja, als landverraders.

Intusschen gingen zij, die de macht uitoefenden, voort met ons volk te drijven naar den afgrond. Onze waarschuwingen waren die van den roepende in de woestijn. Wat onvermijdelijk komen moest en waartegen wij tevergeefs gewaarschuwd hadden, kwam. De catastrophe van Mei 1940. De Beweging eindigde in de concentratiekampen der democratie, die zij zusterlijk deelde met de Duitschers. Hitlers troepen hebben ons daaruit bevrijd. Ook dit vergeten wij nimmer. Bijna negen jaren van strijd voor het welzijn der natie, waren beloond met bedreiging, moord, doodslag en concentratiekampen. Dat was tragisch. Deze tragiek heeft zich dit jaar in veel erger mate in Italië herhaald. Daar stond Mussolini met zijn zwarthemden meer dan 20 jaren. Deze heroïsche figuur, die te groot was voor zijn Volk en te zuiver voor een doortrapt corrupte hofkliek, werd verkocht en verraden door een miniatuurkoning en een eerloozen maarschalk en zou aan de Joden in New-York als een wild beest uit een dierentuin in een kooi worden uitgeleverd ter bespuwing, als Hitlers trouw en de dapperheid zijner bevrijders hem niet hadden gered. Zooals wij in 1940 ons voortbestaan als menschen en als Beweging dankten aan Adolf Hitler, zoo dankt ook Mussolini en danken zijn getrouwe zwarthemden der herboren fascistische Beweging hun voortbestaan aan den Führer, die sindsdien onbetwistbaar Leider van Europa is.

Na de Meidagen van 1940 konden wij weer voortgaan met onzen arbeid. Het was een fout van velen onzer te denken, dat ons Volk door de keiharde gebeurtenissen tot het besef was gekomen van de juistheid van ons streven, wat toch redelijkerwijze verwacht had kunnen worden. Het was een fout te denken, dat de overwinning ons als een rijpe vrucht in den schoot zou vallen.

De feiten waren deze: de weg om voort te gaan met onzen arbeid, was niet langer versperd. De waarheid, die wij al die jaren verkondigd hadden, kon nog altijd geen herberg vinden. Tienduizenden waren tot inkeer gekomen; honderdduizenden volhardden in hun voor ons onbegrijpelijk afwijzend standpunt.

De levensomstandigheden werden als gevolg van den oorlog moeilijker voor velen, speciaal voor diegenen, die het onder de democratie zoo bijzonder goed hadden. Harde maatregelen moest de bezettende macht nemen in het belang van de krachtige voortzetting van den oorlog. Londen en Moskou oefenden ondergronds hun macht uit en haalden jonge menschen over tot daden, die vaderlandslievend schenen, doch in werkelijkheid tegen onze volksbelangen ingingen.

Daartegenover gingen wij taai en onverzettelijk voort in de lijn, die wij nu

12 jaren gevolgd hebben. Sinds den zomer van 1940 onder de leuze: van vijand tot bondgenoot. Een leuze, die in de daad is omgezet door de tienduizenden onzer Beweging, die in militairen of economischen inzet hun plicht doen in den strijd om de handhaving van Europa.

Deze drie jaren van 1940 tot 1943 hebben ons vele moeilijkheden en zorgen opgeleverd, vele teleurstellingen gebaard, maar gegroeid zijn wij in onzen onverzettelijken wil om het doel te bereiken, waarvoor wij in 1931 begonnen zijn: de herleving van ons Volk in ons Vaderland, dat wij lief hebben.

Dit alles is alleen maar mogelijk geweest door de trouw en de offervaardigheid van mijne kameraden. Het is duidelijk, dat ik er op bedacht ben om dit tot uiting te brengen. Voor de eerste maal is dit geschied door de instelling van het 5-jaar insigne „Hou en Trou". Vijf jaren eerlijk en trouw in de Beweging te hebben gestaan, was zeker vóór 1940 een daad die gezien mocht worden, een daad waartoe slechts een minderheid in staat is. Daarna heb ik ingesteld het eereteeken der Beweging „Strijd en Offer", voor hen, die in bijzondere mate strijdvaardig waren en offers hebben gebracht. Het spreekt vanzelf, dat diegenen, die niet in de Beweging gestreden hebben en geofferd hebben, maar die zich militair hebben ingezet en daardoor op deze zeer bijzondere wijze het nationaal-socialisme en het Vaderland hebben gediend, te zijner tijd recht hebben op een bijzondere onderscheiding, die daarop betrekking heeft.

Vandaag wordt uitgereikt aan eenige duizenden leden het onderscheidingsteeken voor onafgebroken lidmaatschap gedurende 10 jaren. Het zou mij een groot voorrecht zijn geweest dit persoonlijk uit te reiken aan ieder, die dit vandaag heeft gekregen. Ik weet heel goed, dat er onder hen zullen zijn, die in die tien jaren veel minder zich hebben ingezet dan anderen, die misschien slechts twee jaren lid zijn, die dus ook minder verdienste hebben dan zij, die later kwamen en meer offerden. Maar dit neemt niet weg, dat zij het dan toch geweest zijn, die door alle stormen heen 10 jaren onwrikbaar zijn blijven staan en daardoor aan onze tegenstanders hebben getoond, dat de N.S.B. niet kapot te krijgen was, omdat hun aanvallen afstuitten op hun niet te ondermijnen trouw. Daarvoor wil ik hun nu danken van ganscher harte.

En nu het mij niet mogelijk is aan ieder hunner deze onderscheiding persoonlijk uit te reiken, geloof ik te handelen in den geest van allen als ik dit nu doe aan mijn eersten medewerker en plaatsvervanger Van Geelkerken, die ik uitnoodig daartoe hier op het podium te komen.

HET WERELDGEBEUREN

De Beweging is niet te begrijpen, wanneer wij haar beschouwen als iets, dat op zichzelf staat, dat een doel heeft in zichzelve. De Beweging vervult een rol in het groote drama van dezen tijd, het wereldgebeuren. Alleen hij, die begrip

heeft van dit wereldgebeuren, is in staat van dit hooge standpunt uit te overzien den toestand van land en volk en de roeping die de Beweging in dit tijdsgewricht te vervullen heeft. Daarom acht ik het nu mijn eerste taak dit historisch gebeuren in groot formaat met U te bezien om vandaar uit onze stellingen te betrekken.

Er is niemand, die niet weet, dat Europa in een strijd staat op leven en dood met den Sovjet-kolos eenerzijds en Amerika-Engeland anderzijds.

Wat is Europa? Ons Continent zal men zeggen. Er is een Amerikaansch continent beheerscht door de Vereenigde Staten, een Oost-Aziatische leefruimte beheerscht door Japan en een enorm Aziatisch continent grootendeels beheerscht door de Sovjets. Ziet men op de wereldkaart deze kolossen, dan komt de vraag op of Europa wel een Continent is! Geografisch is Europa niets meer dan het Westelijke schiereiland van het enorme Aziatische Continent. Dit schiereiland van de zee van Azow tot de Finsche golf, is niet meer dan het tiende deel van het Euraziatisch Continent en heeft geen natuurlijke Oostgrens, die een goed verdedigbare afscheiding vormt. Daarom staat Europa door de eeuwen heen steeds weer bloot aan het gevaar van een Aziatische overstrooming. Niettemin is deze Westelijke zoom van Azië reeds sinds onheuglijken tijd het groote cultuurcentrum der wereld. Wat zou de wereld zijn zonder de Europeesche beschaving, de Europeesche cultuur? Hoe durft die ontaarde zoon van Europa, Amerika, zijn Moeder in den rug aanvallen, als zij zich verdedigt tegen het grootste gevaar, dat haar ooit uit Azië bedreigde?

Zooals gezegd: Meermalen is Europa reeds vanuit Azië bedreigd. Uit de laatste 2000 jaren zijn de meest bekende aanvallen de volgende:

1. **De Hunnen** begonnen 200 jaar na het begin onzer jaartelling op te rukken naar het Westen en hadden 250 jaar later vrijwel geheel Oost- en Midden-Europa in handen. Toen drongen zij het Donau-dal in, staken den Rijn over, namen stormenderhand Metz en bedreigden reeds Orleans. Op de Catalaunische velden, tusschen Chalon aan de Marne en Troyes werden zij eerst tegengehouden door de vereenigde Europeesche machten van die dagen, de Westgothen onder Theoderik de Eerste, de Romeinsche legerscharen in hoofdzaak samengesteld uit Franken, Bourgondiërs en andere Germanen onder den veldheer Aëtius versloegen Attila. Daardoor werd Europa gered.

2. **De Mooren** staken in 711 de straat van Gibraltar over. De Westgothen, de toenmalige heerschers van Spanje, werden verslagen. Zij trokken over de Pyreneeën Frankrijk binnen en werden in 732 door Karel Martel bij Poitiers verslagen. Echter eerst in 1492 komt een einde aan de overheersching van Spanje.

3. **De Mongolen** kwamen wederom in het begin der 13de eeuw naar Europa onder aanvoering van Djengis Khan, d.w.z. wereldheerscher.

Nadat Rusland was onderworpen trokken de Mongoolsche horden moordend, brandstichtend, plunderend Polen binnen en werd o.a. Krakau verbrand. Maar wederom maakten de Europeesche volkeren front tegen den Aziatischen indringer. In 1241 komt het bij Liegnitz tot een beslissenden slag tusschen de Mongolen en de Europeesche legerscharen. Op het critieke oogenblik had Europa de handen ineengeslagen en gewonnen.

4. **De Turken** staken in 1358 de Dardanellen over en bezetten Gallipoli. In 1402 werd de Turksche sultan verslagen door den Mongolenhoofdman Timoer Lenk. De latere ineenstorting van dit Mongolenrijk opende de mogelijkheid om den inval in Europa voort te zetten. Het Oost-Romeinsche Rijk moest de vlag in 1452 strijken. In 1529 stonden de Turken voor de poorten van Weenen. In 1633 belegerden de Turken voor de tweede maal Weenen. Tenslotte werden zij eerst in 1697 verslagen door den genialen veldheer des Keizers, Eugenius van Savoye.

Viermaal is de vloedgolf gekomen en doorgedrongen tot in het hart van Europa. Alleen met de grootste inspanning is het gevaar gekeerd. Ditmaal is het gevaar grooter dan ooit te voren. Het bolsjewisme is niet anders dan de nieuwe levensvorm van de millioenenmassa's van Oost-Europa en Noordelijk Azië. Stalin is de Djengis Khan en de Attila van onzen tijd. Hij put uit een reservoir van 200 millioen menschelijke wezens, een enorm grondstoffenpotentiaal over een onmetelijke ruimte, waar geheel Europa in kan ronddraaien. De Europeesche techniek is hem door Europeanen en Amerikanen geleerd. Tienduizenden tanks, vliegtuigen en kanonnen behooren tot zijn wapenen.

Men moet toch wel zeer naïef zijn om te denken, dat het Sovjet-doel daarin bestaat om het Oostelijke randje van Europa te veroveren en toe te voegen aan het onmetelijke Sovjet-Rijk. Dat daartoe ongetelde millioenen van zijn onderdanen door hem worden opgeofferd. Het is duidelijk en onweerlegbaar, dat de verovering van Europa en Noord-Afrika het eerste doel is, om daarna de wereldrevolutie te voleindigen.

Wat de overstrooming van Europa door de Sovjets beteekent is evenmin een geheim. Het beteekent het einde van de Europeesche beschaving, het einde der Europeesche volkeren. De methode is eenvoudig en doeltreffend. De geheele intelligentia en de bourgeoisie worden afgeslacht of naar Siberië vervoerd om in de bosschen en de mijnen te werken tot zij in den meest letterlijken zin zijn gecrepeerd. De vrouwen worden toegewezen aan de half en heel Aziatische stammen. De kinderen worden tot bolsjewieken gemaakt. Na één generatie zijn er geen Europeesche volkeren meer.

Nooit is het gevaar voor het voortbestaan van Europa grooter geweest dan nu. Het is de plicht van ieder Europeesch volk om daartegen front te maken en mede te werken aan de verdediging van Europa.

Zou Europa solidair zijn, dan zou met vereende krachten de oorlog reeds tot een goed einde gebracht zijn. Het is de tragiek van dezen tijd, dat zelfs in het aangezicht van het grootste gevaar Europa nog geen eenheid kent. Het groote krachtcentrum van Europa is Duitschland, dank zij het nationaal-socialisme, dank zij Adolf Hitler. Europa zou reeds verloren zijn als er geen nationaal-socialisme gekomen was. Wij kunnen het niet anders zien als de laatste kans, die God aan Europa geeft om behouden te blijven, en daarvoor danken wij den Schepper eerbiedig, doordrongen van den plicht om onze krachten in te spannen in deze worsteling.

Niet alleen dat Europa niet solidair is, maar Engeland heeft zich verlaagd tot springplank van Amerika om den dolkstoot van de Joden uit New-York toe te brengen in den rug van Europa.

Het is duidelijk, dat Amerika, na uitschakeling van Europa, het Britsch Imperium wil overnemen om daarmede een Amerikaansche wereldmacht te stichten, die de helft van de wereld beheerschen zal, welke de Sovjets niet, althans voorloopig niet, in bezit kunnen nemen.

Het is een schandelijk verraad aan Europa, dat Engeland bereid is aan de Sovjets uit te leveren. Als gevolg van dit verraad verliest het zijn Imperium aan Roosevelt. Maar wat wilt Ge? Tot nu toe zijn de Sovjets de eenige macht gebleken, die eenigermate tegen Duitschland op kon. Wanneer de Duitsche weermacht het daartegen zou afleggen, wie zal dan verder de Sovjets tegenhouden?

De vraag stellen is haar beantwoorden. Niemand.

Deze staalharde feiten hebben een einde gemaakt aan de romance van Augustus 1941 toen Roosevelt Churchill ontmoette „in een door bergen omzoomde baai, ergens op den Atlantischen Oceaan" om voor de schare van onnoozele toeschouwers het sprookje op te voeren van het „Atlantic Charter", vrede en gerechtigheid belovend aan alle volkeren volgens het oude recept van Wilsons 14 punten.

Sindsdien zijn twee jaren voorbij gegaan. „The Times", de spreekbuis van de Engelsche Regeering, betoogde, dat de klein staten maar niet op herstel van de souvereiniteit moesten rekenen en dat zij zich maar niet moesten opwinden, wanneer zij zouden moeten verdwijnen. Dit werd zelfs Van Kleffens te gortig, die zich verstoutte een ingezonden stuk in „The Times" te schrijven, waarin hij vroeg, waar 2, 3 of 4 staten het recht vandaan haalden om over het lot van de vele menschen der kleine naties te beslissen. Het Sovjet-russische agentschap Tass verklaarde:

> „De moderne techniek eischt een politiek van groote ruimten. Voortaan zal de wereld beheerscht worden door een klein aantal groote mogendheden. Voor Groot-Brittannië, een wereldmogendheid, heeft Europa geen belang en de politiek van het Europeesche evenwicht wordt nutteloos, ten eerste omdat zij meer en meer technisch onuitvoerbaar wordt,

en vervolgens omdat de beslissingen van de toekomst zich op een ander gebied ontwikkelen.

Een verdrag dat Europa zou herstellen in den ouden vorm zou tegen Sovjet-Rusland zijn gericht. Engeland moet er dan ook van af zien Europa te herstellen zooals het was en Engeland moet zich losmaken van al de verplichtingen die het in dien zin op zich genomen heeft. Sikorski, De Gaulle en de koningen in ballingschap, de gekroonde hoofden zonder glans, zijn, evenals het Atlantic Charter, ballast welke over boord geworpen moet worden, evenals het beginsel van de vrijheid der kleine volkeren."

En zoo rolt de bal verder van de baai in den Atlantischen Oceaan waar het Atlantic Charter werd geboren, tot Teheran, waarheen de Heeren Roosevelt en Churchill moesten reizen om van aangezicht tot aangezicht te mogen staan tegenover den modernen Djengis Khan: Stalin.

Over de kleine volkeren werd niet meer gerept. Slechts was er sprake van „samenwerking tusschen ons drieën, bondgenooten". Geheel hiermede in overeenstemming verklaarde de renegaat Smuts dezer dagen voor de parlementaire Empire vereeniging, dat gestreefd moet worden naar een drie-eenheid van de Vereenigde Staten, de Sovjet-Unie en Engeland. Duitschland zou van de kaart worden weggeveegd, Frankrijk zou nimmer meer als groote mogendheid herrijzen, slechts Engeland en de Sovjet-Unie zouden in Europa overblijven.

Smuts vervolgde:

„De Sovjet-Unie is de nieuwe kolos in Europa, die over dit Continent voortschrijdt. Haar macht zal te grooter zijn, doordat ook het Japansche Rijk niet meer zal bestaan en ieder evenwicht van krachten dus ook in het Oosten zal zijn verdwenen."

Zoo staan de zaken en niet anders. Er is geen sprake meer van onduidelijkheid. Als de Duitsche weermacht en de daarmee verbondenen niet in staat zijn om de Sovjets tegen te houden, bestaat er binnen kort geen Europa meer. Het gaat om het zijn of niet-zijn van Europa.

Europa vecht voor zijn leven tegen de horden uit het Oosten en de renegaten uit het Westen. In deze worsteling behoort ieder, die zich van zijn verantwoordelijkheid bewust is, te staan in het Europeesche front.

Wij hebben te staan in den Nederlandschen sector van het Europeesche front. Alleen daardoor is het mogelijk het Vaderland op te heffen uit zijn nood van heden, waarin het gestort is door een regeeringsstelsel dat onmachtig was en regeerders, die geen begrip hadden van de eischen van dezen tijd.

DE NEERGANG VAN ONS VADERLAND

Dat wij een dieptepunt van ons nationaal bestaan hebben bereikt, is duidelijk. Of het het diepste punt is, hangt er vanaf of hier het tweede front

komt, dat Stalin ongetwijfeld van Churchill zal hebben verlangd. Wanneer er een Engelsch-Amerikaansche invasie in Nederland komt, is dit de voltooiing van onzen neergang. Het spreekt vanzelf, dat dan ons Vaderland tot een bloedig slagveld wordt waar de burgerbevolking zwaar te lijden zal hebben en om zoo te zeggen geen steen op den anderen blijft. Vergeleken daarbij zal het zwaar geteisterde Italië er nog frisch en vroolijk uitzien. Het is mij onbegrijpelijk dat er in Nederland zulke onnadenkende dwaze menschen zijn, die hopen op een tweede front. Gelukkig is de Duitsche weermacht al jaren lang bezig om de kust in zoo sterken staat van verdediging te brengen, dat de Angelsaksers zich nog wel tweemaal zullen bedenken vóór zij tot landingspogingen zullen besluiten. En hiermede is tevens antwoord gegeven op de simpele, domme opmerking, die men na Mei 1940 zoo dikwijls hoorde „wat doen die Duitschers hier, laten ze naar hun eigen land gaan, wij hebben ze toch niet geroepen."

Zij zijn gekomen niet voor hun pleizier, maar omdat zij komen moesten, omdat een aan Engeland hoorige regeering niet bereid en niet in staat was om de kust te verdedigen tegen Engelsche invasie. Als de Duitschers niet gekomen waren, was ons land reeds lang slagveld. Dit is, afgezien van de paar oorlogsdagen in Mei, nu gelukkig tot nu toe voorkomen.

Tijdens de Fransche revolutie week Prins Willem V van Oranje naar Engeland uit en gelastte vandaar uit, hoewel hij daartoe de bevoegdheid miste, aan alle gouverneurs en commandanten der koloniën om deze over te geven aan de Engelschen. Dit is geschied en Ceylon en de Kaap hebben wij nooit meer teruggezien. Van dien tijd af zijn wij vazal van Engeland geweest, ook wel genoemd de sloep, bengelend aan het Engelsche slagschip. De rol van Nederland in den z.g. Volkenbond van Genève, was niet anders dan die van dienaar van Engeland. De sancties tegen Italië in het jaar 1935 werden aangevraagd door Nederland op aanwijzing van Engeland. Toen de Nederlandsche regeering na 1918 de forten van Kijkduin en Vlissingen wilde bouwen, waarvoor de kostbare bewapening reeds was aangevoerd, moesten de kanonnen, die millioenen gekost hadden, aan een Jood voor een appel en een ei verkocht worden, want Engeland verbood de verdediging van onze kust.

Onze strijd tegen het Belgisch verdrag in de jaren 1925—1927 was niet anders dan ons verzet tegen de aanmatigingen van Frankrijk over Nederlandsch territoir, welke aanmatigingen de Nederlandsche Regeering met een benauwd gezicht geslikt had.

De boycot van Duitsche waren na 1933, de bemoeilijking van uitvoer naar Duitschland van groenten, boter, enz. was niets anders dan een onderdeel van de economische omsingeling van Duitschland door Engeland en consorten. Een vooraanstaand regeeringsman zei eens: onder neutraliteit verstaan wij, dat wij oorlog willen met niemand maar in ieder geval niet met Engeland. Onder die omstandigheden kon het niet anders of Duitschland

moest hier komen, wilde het niet op een kwaden dag door de Engelschen en Amerikanen van Nederland uit in de flank worden aangevallen.

Zij zijn dan ook gekomen en hebben Nederland in enkele dagen bezet. Alles is zoo gegaan, zooals wij, nationaal-socialisten, dit reeds jaren hadden voorzien en ons volk daarvoor, helaas te vergeefs, hadden gewaarschuwd.

De Heeren regeerders deden wat hun voorgangers tijdens de Fransche revolutie hadden gedaan, zij vloden naar Londen.

De sukkelaars, die zij achter lieten, troostten elkander met deze geheimzinnige wijsheid, dat zij met bloedend hart gegaan waren, dat zij graag gebleven zouden zijn, maar zij moesten Indië voor ons behouden. Toen de oorlog tusschen Japan en Amerika uitbrak, verklaarde Koningin Wilhelmina aan Japan den oorlog. Een daad, waartoe zij niet meer gerechtigd was. Ook hier haantje de voorste als in 1935 in Genève, de gehoorzame dienaren van Engeland. Japan heeft dit een maand lang genegeerd en eerst op 12 Januari 1942 een officieele verklaring gepubliceerd, waarin o.m. gezegd wordt:

> „Ofschoon de Japansche regeering aan de Vereenigde Staten en het Britsche Rijk den oorlog heeft verklaard, heeft zij er van afgezien tot vijandelijke maatregelen tegen Nederlandsch-Indië over te gaan. Zij heeft dit gedaan in het oprechte verlangen zoo mogelijk te vermijden, dat ook de bewoners van Nederlandsch-Indië door de verschrikkingen van den oorlog zouden worden geteisterd. De regeering van Nederlandsch-Indië heeft echter aan de Japansche regeering medegedeeld, dat zij zich genoodzaakt zag, met het oog op de beginnende vijandelijkheden van Japan tegenover de Vereenigde Staten en het Britsche Rijk, waarmede Nederlandsch-Indië onafscheidelijk is verbonden, te constateeren dat tusschen Japan en Nederlandsch-Indië de staat van oorlog bestaat."

De afloop is ons allen bekend, de vloot grootendeels in den grond geboord, duizenden offerden hun leven; geheel Indië werd bezet; tienduizenden zijn sindsdien in krijgsgevangenschap. Ik waag te betwijfelen of het voor hun verwanten een troost is te weten dat de roemruchte admiraal Bernhard von Biesterfeld heeft doen weten dat hij zich naar Indië had willen begeven, doch dat zijn schoonmoeder hem niet heeft willen laten gaan.

West-Indië is door de Vereenigde Staten bezet. Wat er van de handelsvloot over zal zijn, weten wij niet. Veel in ieder geval niet; opgevaren grootendeels, zeker.

Zoo is de toestand van ons Vaderland nu. Uit dezen staat van vernedering en ontreddering het op te werken tot nieuwe levenskans en nieuwe levensmogelijkheid, is een taak zoo zwaar dat het moedige harten vergt en sterke knuisten. Het is de roeping der Beweging om deze te vervullen.

Het was vóór de verkiezing van 1937, dat wij schreven: zonder de N.S.B. heeft dit volk geen toekomst meer. Wij zijn er over gehoond. En nu? Als er geen N.S.B. was zou ze onmiddellijk moeten worden gesticht om op zich te nemen de zorg voor de toekomst van Volk en Vaderland.

Het is deze zorg, die de drijfveer was en is voor al onze handelingen. Den weg vrij maken voor een nieuw Nederland in een nieuw Europa. Ziedaar onze roeping.

De weg, dien wij te volgen hebben, ligt klaar en duidelijk voor ons, hij is in rechte lijn het vervolg van den weg, dien wij al deze twaalf jaren gegaan zijn.

Grondslag is de absolute noodzakelijkheid van de Europeesche solidariteit en die laat zich niet denken zonder de Germaansche solidariteit. Het vinden van de synthese tusschen deze noodzakelijke solidariteit in grooter formaat zonder verlies van den volkschen eigen aard het nationale zelfrespect, ja met versterking daarvan dat is het waar het op aan komt en waarin de Beweging het geheele volk heeft voor te gaan, ja, waarin zij wellicht een voorbeeld kan zijn voor andere Europeesche volkeren.

Om op dien weg voor te willen gaan met de verwachting gevolgd te zullen worden, is dit een aanmatiging onzerzijds, door niets gerechtvaardigd?

Neen dat is zij niet. Twaalf jaar lang hebben wij den juisten koers gevolgd en ik zou aan de Beweging aan allen die daarvoor geleden en gestreden hebben, te kort doen als ik de bewijzen daarvan nu achterwege zou laten. Getuigenis van de Noodzaak der Europeesche solidariteit hebben wij jaar in jaar uit afgelegd. Op 1 December 1932 sprak ik:

> „Er moet een nationaal-socialistisch West- en Midden-Europa komen, dat een stevigen dam vormt tegen het communisme, anders worden wij onder den voet geloopen door bolsjewistisch Azië."

In 1932:

> „Wij allen zijn arbeiders in dienst van ons Volk; wij willen dit volk gezamenlijk dienen, opdat het weer sterk en groot worde en zijn taak in de wereld kan blijven vervullen. En zoodoende zullen wij waarachtig internationaal zijn en aan Europa een goed georganiseerde natie geven, in staat en bereid om met de andere Europeesche naties in gemeen overleg de Europeesche cultuur voor ondergang te bewaren."

Op 1 Februari 1934:

> „Staande op de basis van dezelfde wereldbeschouwing zullen

de Europeesche natiën elkander noodig hebben om met vereende krachten de Europeesche cultuur tot nieuwen bloei te brengen en daardoor volkomen af te rekenen met de defaitistische leuze van den ondergang van dit Avondland, die aanstaande zou zijn . . ."

Op 12 October 1935:

„Wij zijn bereid om mede te helpen bouwen aan een bond van Europeesche staten, waartusschen het onrecht is hersteld, die een waardig instrument zal zijn voor het behoud van de Europeesche cultuur."

In Mei 1936:

„Ik geloof in het ontstaan van een nieuw Europa op nationaal-socialistischen grondslag. In dit nieuwe Europa zal solidariteit heerschen op den eenigen, stabielen, waarachtigen grondslag, die mogelijk is, namelijk de eer, de vrijheid, de rechtsgelijkheid der Europeesche volkeren."

Levend zal worden het denkbeeld, dat de strijd tusschen de Midden- en West-Europeesche volkeren niet anders is dan een burgeroorlog, want wij Europeesche naties, behooren bij elkander. Wij zullen moeten samenleven als wij niet gezamenlijk door het wereldcommunisme willen worden vernietigd."

Wilt Gij stabiliteit in Europa, dan is daarvoor maar één grondslag, die deugdelijk is. Die grondslag is het recht doen aan de volkeren. Geef ieder volk wat het toekomt, geef het bestaansmogelijkheid, geef het natuurlijke grenzen; probeer geen volk in slavernij te houden, want als het een volk is dat eenigen wil en eenige kracht heeft, dan zal het zich van dien druk bevrijden, zonder oorlog als het kan, met oorlog als het moet."

16 December 1938 schreef ik:

„Geen dag gaat er nu voorbij of voor hen, die iets begrijpen van het wereldgebeuren, wordt het meer en meer duidelijk, dat wij leven in een tijd, waarin twee werelden botsen. De eene wereld is die van het liberalisme, kapitalisme, marxisme; die wereld noemt men de democratische of nog meer op den man af gezegd, de Joodsche. De andere is de nieuwe wereld die zich baan breekt door de oude heen, de wereld van fascisme, nationaal-socialisme, de wereld van de bewustwording op eigen waarde, de volksche wereld.

De laatste maanden voltrekt zich dit proces in versneld tempo, er is geen houden meer aan. Het Joodsche volk is in vollen oorlog met Duitsch-

> land en Italië en de andere Europeesche volkeren kunnen zich aan dezen oorlog niet meer onttrekken, of zij willen of niet. De hoofdstad van het Joodsche volk is New-York; de sterkste burcht is de Vereenigde Staten; Rusland is volkomen in hun macht; Engeland is voor hen een fort; Nederland is het meest vooruitgeschoven bastion."

Zoo hebben wij de solidariteit gepredikt met alle kracht en alle inzicht, die ons gegeven werd. Was Europa een eenheid geweest, dan zou niet alleen de oorlog met de wapenen niet zijn uitgebroken, maar dan zouden alle volkeren van Europa en ook Nederland sterk hebben gestaan in den economischen oorlog die reeds jaren vóór 1937 woedde en die zooveel armoede aan de werklooze gezinnen in ons Vaderland heeft gebracht. Dan zou Europa het bolsjewistisch gevaar reeds lang hebben overwonnen en zou Duitschland niet het leeuwendeel aan bloedoffers aan het Oostelijk front hebben moeten brengen.

Terwijl de Amerikanen zich voorbereiden om den aanval op Europa te doen, bereidde Moskou reeds sinds 1918 den sprong naar het hart van Europa voor. Terwijl het Westen met leugenachtige leuzen als vrijheid en democratie de krachten in Europa verdeeld hield, predikte Moskou, al pantsers construeerend en vliegtuigen bouwend, de ontwapening in Europa.

En de volkeren geloofden de leugenaars en de bedriegers en wendden zich af van hen, die uit hartstochtelijke vaderlandsliefde de nationale eenheid en de Europeesche solidariteit als eisch stelden tot zelfbehoud der volkeren en de beveiliging van hun nationale zelfstandigheid.

Europeesche samenwerking zonder Germaansche solidariteit laat zich niet denken. Wij hebben vóór 1940 altijd gesproken over Europeesche solidariteit; dientengevolge hadden wij dit na 1940 in de practijk te brengen op de eenig mogelijke en tevens eenig logische wijze als Germaansche solidariteit, door in den strijd op leven en dood te staan schouder aan schouder met de Duitsche soldaten.

In den zomer van 1940 opende de Führer ons daartoe de gelegenheid door de oprichting van de Standarte „Westland" der Waffen-ᛋᛋ. Alvorens onze jongens op te roepen om toe te treden tot de Waffen-ᛋᛋ en later tot het Nederlandsche Legioen, nu Pantsergrenadierdivisie Nederland, heb ik mij deze zaak, die een gewetenszaak is en één van zeer groote practische politieke strekking, nauwkeurig en in volstrekte eenzaamheid overwogen. Dat was drie jaren geleden heel wat moeilijker dan nu.

Mijn overwegingen waren: een Nederlandsche weermacht is in den modernen tijd van zoo groote techniek alleen maar een schijnuitvoering; dat hebben trouwens de Meidagen bewezen. Om een moderne weermacht te kunnen opbouwen, met zijn millioenen-legers, zijn tienduizenden tanks, kanonnen en vliegtuigen noodig, moet men de beschikking hebben over tenminste 100 millioen, zoo mogelijk 200 millioen menschen, enorme fabrieks-

complexen en groote, bijna onuitputtelijke grondstofhoeveelheden. Beschikt men daarover niet, dan is er dus slechts een schijnweermacht en dus schijnweerbaarheid. Wij, Nederlanders, hebben dus te kiezen tusschen geen weermacht òf ons in te schakelen in een groot complex. Geen soldaat zijn beteekent op den duur slavernij. Het is mijn plicht ons Volk daarvoor te behoeden; ik heb nooit geloofd aan het fabeltje dat een Nederlandsch soldaat een slecht soldaat zou zijn. De leugen daarvan hebben onze jongens afdoende bewezen aan het Oostelijk front, waar zij even goede soldaten bleken te zijn als de Duitsche.

Maar zij moeten worden opgeleid en modern bewapend en weten voor een rechtvaardige zaak te strijden. Daarom heb ik uit deze practische overweging gedaan wat ik kon om onze jongens zich als vrijwilligers te doen inzetten bij den opbouw van de groote Germaansche weermacht, waarvan de Nederlanden een onderdeel zullen uitmaken en die tot taak heeft de groote Germaansche leefruimte te beveiligen tegen iederen aanval van welken kant dan ook en daardoor de krachtbron zal uitmaken van het verdedigingsstelsel van Europa.

Wie Waffen-ϟϟ en pantsergrenadierdivisie „Nederland" zegt, zegt Heinrich Himmler, den man die met de grootste liefde en taaie volharding er naar streeft om het denkbeeld van de Germaansche militaire saamhoorigheid tot een feit te maken. Ik wil hem hier namens al mijn vrijwillige kameraden soldaten, daarvoor onze groote erkentelijkheid betuigen.

Dit was de practische zijde en nu de ideëele zijde. Duitschers, Nederlanders, Zweden, Noren en Denen zijn van éénen bloede, zijn elkanders naaste verwanten in de Germaansche volkerenfamilie. Zeker in tijden van gevaar behooren zij als broeders tezamen te staan; het is een zedelijke plicht. En wanneer dan het Duitsche volk in een strijd op leven en dood gewikkeld is met den nieuwen Djengis Khan, den nieuwen Attila, dan beslist die strijd niet alleen over Duitschland, maar over allen en dan is het onzedelijk om zich aan dien strijd te onttrekken, er naast te gaan staan critiseeren en bij zich zelf te denken: laat het Duitsche volk het alleen maar opknappen, wij profiteeren mede. Wij Nederlanders zijn nooit klaploopers geweest. Wij doen aan den strijd mede, militair en economisch. Dit veroorzaakt lijden nu, maar deel hebben aan de overwinning straks. Dit laatste, is het blijvende.

Niet alleen staan wij in het leger der frontsoldaten, maar tevens in het leger van het N.S.K.K. Vele duizenden zijn tot het N.S.K.K. toegetreden, gansche regimenten. De Korpsführer van het N.S.K.K., Kraus, is evenzeer voor onze jongens een Vader als voor de Duitsche leden van dit korps. De sympathie is van weerskanten steeds groeiende.

Zoo hebben wij de Germaansche solidariteit in daden omgezet, nu in dezen tijd, waar het op daden aankomt. De grondslag om Nederland op te nemen in een Germaansche weerbaarheid is gelegd, de verdere opbouw tot de voltooiing is nu slechts een kwestie van tijd. Daardoor vinden wij onze

natuurlijke plaats in het door den tijd vereischte grootere geheel.

Dit is niet zonder teleurstellingen gegaan. Velen begrijpen er niets van. Wat honderden jaren van elkander vervreemd is, kan niet wrijvingsloos weer tot elkander komen. Daarvoor is geduld en tact noodig. De teleurstellingen vergeten wij, de triomf van een weerbaar volk te worden als in de 17de eeuw, die blijft en die is één van de noodzakelijke pijlers waarop het herwonnen zelfrespect der natie zal rusten.

Om deze Germaansche solidariteit den vasten grondslag te geven die noodig is, heb ik mij bekend tot het begrip Germaansch Führer, hertog, aanvoerder in den strijd, door in December 1941 den eed van trouw af te leggen aan Adolf Hitler als Germaansch Führer. Dit zal voor velen toen nog onbegrijpelijk geweest zijn; nu dringt het meer en meer door dat Hitler de van God gezondene is, die voor het voortbestaan van geheel Europa de verantwoordelijkheid draagt. Na de gebeurtenissen in Italië is dit duidelijker dan ooit. Het is mij een eer en een voorrecht als religieus voelend mensch, als Leider der Beweging en als verantwoordelijke voor de toekomst van ons Nederlandsche volk, dit door dien eed van trouw tot uiting te hebben gebracht, nu reeds twee jaren geleden.

Het leidende beginsel der Beweging luidt:

> „*Voor het zedelijk en lichamelijk welzijn van een volk is noodig een krachtig staatsbestuur, zelfrespect van de natie, tucht, orde, solidariteit van alle bevolkingsklassen en het voorgaan van het algemeen (nationaal) belang boven het groepsbelang en van het groepsbelang boven het persoonlijk belang*".

Is hetgeen ik zeide over de Europeesche solidariteit en de Germaansche solidariteit daarmede in overeenstemming? Ja, volkomen. Door deze solidariteit vindt geen aantasting van het zelfrespect der natie plaats, doch verheffing. Door het laten voorgaan van het groepsbelang boven het persoonlijk belang wordt de persoon niet zwakker maar sterker. Door de solidariteit van de Germaansche volkeren zullen de volkeren ieder afzonderlijk niet zwakker worden maar sterker. Met elkander zullen zij een hooger niveau bereiken. Daardoor bereiken wij voor de natie de vrijheid in gebondenheid, die de eenige ware vrijheid is, n.l. om te kunnen leven naar eigen aard en zich te kunnen ontplooien krachtens de van God gegeven talenten.

Ik ben er diep van doordrongen, dat duizenden oprechte menschen in ons Vaderland vreezen, dat Duitschland ons zal willen inlijven als het den oorlog gewonnen heeft. Dit vuurtje wordt aangestookt van Moskou en Londen uit en er wordt voet aan gegeven door een klein aantal Nederlanders, dat m.i. de Duitsche nationaliteit behoort aan te vragen.

Het is goed aan het fabeltje der inlijving aandacht te besteden. Zij, die daarin gelooven hebben weinig begrip van het nationaal-socialisme, weinig

begrip van het wezen der volkeren en weinig begrip van de voorwaarden, verbonden aan de mogelijkheid tot vorming van een Europeesche solidariteit.

Een volk levert immers zijn grootste kracht wanneer het bezield wordt door de geestdrift, voortvloeiend uit zijn nationaal bewustzijn. Daarom is het voor de gebalde kracht van Europa een absolute voorwaarde, dat in elk volk het nationalisme tot volle ontplooiing wordt gebracht.

Eerst dan is zoo'n volk in staat om de maximale bijdrage te leveren aan de Europeesche veiligheid en de Europeesche welvaart.

Voorwaarde hiervoor is dat het volk zich in Europa geborgen moet weten, zoodat iedere volksgenoot zich geborgen moet weten in zijn volk. Ieder volk moet zich omringd of gesteund gevoelen door wezenlijke bondgenooten, lotsverbonden volkeren, die zich ten aanzien van de instandhouding en den bloei van ons werelddeel van gelijk gerichte belangen bewust zijn.

Wanneer de Europeesche volkeren, gelijk tot in den huidigen tijd, elkander bedreigen, is het onmogelijk een hechte barrière tegen invallen te vormen en wordt Europa vroeg of laat toch een kolonie van Sovjet-Rusland of de Vereenigde Staten.

Wij Nederlanders moeten eindelijk eens weer onze spreekwoordelijke nuchterheid laten spreken. Wij zijn gewend geraakt aan de schijn-souvereiniteit uit het verleden. Wij moeten ons er van bewust worden, dat geen enkel volk op den duur meer in staat is zich te verdedigen. Juist wanneer wij prijs stellen op onze nationale zelfstandigheid is de eenige weg, dien wij kunnen gaan de natuurlijke weg naar de solidariteit tusschen natuurlijke bondgenooten.

Wij moeten komen tot een Europa, dat, gelijk de Reichspressechef dr. Dietrich het dezer dagen uitdrukte, cultureel een veelheid, economisch een éénheid en politiek een gemeenschap van zelfstandige naties is. Wij moeten komen tot een solidair Europa waarin de samenwerking, gelijk Minister Göbbels het uitdrukte, op de basis van vrijwilligheid geschiedt. En daaraan voeg ik toe: wij moeten komen tot een lotsverbondenheid van Germaansche volkeren in den vorm van een Statenbond, een groot Germaansch Rijk of hoe dan ook, dat allen omvat van Germaanschen bloede en waardoor aan Europa een enorm krachtcentrum wordt gegeven.

Velen zullen zeggen dat is alles goed en wel, dat Gij er zoo over denkt, maar als Duitschland gewonnen heeft, is de meening van den Führer maatgevend. Hoe denkt hij er over! En hiermede kom ik tot het bezoek aan den Führer, waarvan ik zoo juist ben teruggekeerd.

Op de groote functionarissenbijeenkomst van Zaterdag 5 Juni 1943 heb ik gezegd:

„Er zijn twee groote principiëele zaken:

1. Wat zal het zijn? Voortzetting van de Groot-Germaansche politiek of inleiding van de Groot-Duitsche politiek?

2. Zal hier in Nederland godsdienst- en gewetensvrijheid bestaan of gewetensdwang?

Ziehier twee principiëele punten, waarover geen twijfel mag blijven voortbestaan wil gewerkt kunnen worden. Want twijfel wordt gewekt, en aan dien twijfel moet een einde worden gemaakt. Men zegt: de Beweging is een overgangsvorm en zij wordt misbruikt. Maar de Führer heeft bepaalde afspraken met mij gemaakt en daarvoor kom ik op. Daarom heb ik den Rijkscommissaris verzocht voor mij een onderhoud met den Führer aan te vragen. Niemand anders dan ik ben verantwoordelijk voor het lot van het Nederlandsche volk. Het is noodzakelijk dat de Führer het lot van ons Volk met mij bepaalt.

Ik heb dit verzoek gedaan opdat de lijn doorgetrokken kan worden. Er is maar één man, die deze lijn bepaalt, dat is de Führer. Hij zal dit doen met mij.

Zoo sprak ik op de groote functionarissenbijeenkomst van 5 Juni van dit jaar. De oorlogsomstandigheden en de ingrijpende gebeurtenissen in Italië waren oorzaak dat aan het verzoek niet direct gehoor gegeven kon worden, althans als ik een rustig en gedegen onderhoud op prijs zou stellen. En dit was juist hetgeen ik wenschte.

Gij hebt in de couranten de officiëele mededeeling gelezen, dat de Führer mij in zijn hoofdkwartier ontvangen heeft, „voor een vrij langdurig onderhoud, tijdens hetwelk de thans hangende vraagstukken in den geest van de vertrouwelijke en hartelijke samenwerking werden besproken."

Dit was de vijfde maal, dat ik den Führer ontmoette. Eenmaal in 1936, voorts in 1940, 1941, 1942 en nu de vorige week. Nimmer heeft een onderhoud met mij plaats gevonden dat zulk een warmen toon had en zulk een hartelijk karakter.

Gij zijt natuurlijk allen benieuwd te weten hoe ik den Führer aangetroffen heb. Welnu, in goede gezondheid, veel beter dan het vorig jaar en stralend van den wil om zijn roeping te volbrengen; Europa voor den ondergang te behoeden. Open en eerlijk heeft hij met mij gesproken, zooals dit ligt in zijn karakter dat van geen konkelarijen en draaierijen wil weten. Van mijn inzichten en mijn streven, dat is Uw inzicht en Uw streven, mijne getrouwe kameraden, heeft hij ten volle kennis genomen en daarmede is hij het ten volle eens.

Natuurlijk zijn ook de twee principieele vragen behandeld, die ik zoo even in herinnering heb gebracht. Ten aanzien van de denationaliseering van Nederlanders, den grondslag voor inlijving, zeide de Führer letterlijk en daarom gebruik ik hier de oorspronkelijke Duitsche woorden:

> „*So kann auch nicht die Absicht bestehen, die Niederländer zu entniederländern, sondern es kommt darauf an, mit den übrigen germanischen Völkern zu lösen, was gemeinsam gelöst werden muss.*
>
> *Wir dürfen den Völkern an Freiheit nicht nehmen, was genommen werden kann, sondern möglichst Freiheit lassen*".

Vertaald in het Nederlandsch:

„Zoo kan niet het voornemen bestaan, de Nederlanders te denationali-„seeren, maar het komt er op aan met de overige germaansche volkeren te „volbrengen wat alleen gemeenschappelijk gedaan kan worden. Wij mogen „aan de vrijheid der volkeren niet ontnemen, wat ontnomen kan worden, „maar moeten hen integendeel zooveel mogelijk vrijheid laten".

Mij dunkt dat is duidelijke taal, volkomen in onzen geest, waarmede wij van ganscher harte instemmen.

En wat onze opvattingen omtrent de Godsdienst- en gewetensvrijheid betreft, ook die heb ik ten volle bevestigd bevonden. Kerk en Staat hebben ieder hun eigen roeping, de Kerk zal den Staat niet critiseeren en de Staat de Kerk niet. Ieder moet met zijn eigen geweten in het reine brengen, hoe hij God wil dienen.

Wat wij al deze jaren hebben gewild en ten koste van zooveel offers hebben nagestreefd was goed, is goed en blijft goed en het stemt ons tot groote verheugenis te weten dat de Führer er ook zoo over denkt.

Vaster dan ooit staan wij nu in onze schoenen. Onze tegenstanders kunnen er nu niet meer onder uit. Zij kunnen geen verhalen meer doen over Kerkstrijd of inlijving zonder zich schuldig te maken aan het spreken van onwaarheid. Natuurlijk zullen er nog wel stemmen gehoord worden van lieden die het beter weten. Ik heb den Führer nog nooit zoo hartelijk zien lachen als toen hij tijdens het onderhoud kennis nam van het Nederlandsche spreekwoord: „de beste stuurlui staan aan wal". Dat vond hij kostelijk en hij zal het niet vergeten. Wij vergeten het evenmin, want wij komen dit onaangename soort lieden dagelijks tegen.

Het zal onzen tegenstanders steeds moeilijker vallen ons zonder verdraaiing van de feiten met argumenten te bestrijden.

Wij zelven groeien in de Beweging en haar formaties als dragende kern, in de nevenorganisaties, in de volksordening ook al zijn de oorlogsomstandigheden daartoe bezwarender dan ooit.

Als bewijs daarvan moge gelden onze barometer, die nog nooit gefaald heeft, de verkoop van ons strijdblad „Volk en Vaderland". De oplaag is gestegen tot 200.000 exemplaren en ik weet zeker, dat als de Beweging zich als één man zou inspannen en daardoor het aantal colporteurs vergrootte binnenkort een oplaag van een kwart millioen bereikbaar is. Daaruit blijkt de groote belangstelling voor het nationaal-socialisme speciaal in de eenvoudige kringen der bevolking, die meer dan de z.g. intellectueelen begrip hebben voor de wenteling der tijden.

Ik zou onvolledig zijn als ik dit overzicht zou sluiten zonder met een enkel woord te spreken over onze Duitsche medestanders.

Dus in de eerste plaats over de N.S.D.A.P. in Nederland, opgericht door den gestorven Hauptdienstleiter Fritz Schmidt, die zijn leven besteed heeft

in dienst van den Führer en zijn Volk, maar ook tot het laatst pal stond voor de N.S.B. De woorden: „marcheeren in onze rijen mede" zijn ten volle van toepassing op hem, dien wij in groote liefde blijven gedenken.

Zijn opvolger Dienstleiter Ritterbusch heeft zich in korten tijd het vertrouwen en de sympathie verworven niet alleen van de leden der N.S.D.A.P. in Nederland, maar evenzeer van onze N.S.B.-ers. De vaste kameraadschap tusschen Duitsche en Nederlandsche nationaal-socialisten, die Schmidt gewild heeft, is onder zijn voorloopig bewind versterkt en het zal U, mijn kameraden, een groote voldoening zijn te weten, dat op den dag dat ik het onderhoud met den Führer had, aan hem is uitgereikt zijn definitieve aanstelling als leider van het Arbeitsbereich Niederlande der N.S.D.A.P., eigenhandig door den Führer onderteekend.

Voorts is het mij een behoefte U, Mijnheer de Rijkscommissaris, mijn groote erkentelijkheid te betuigen voor Uwen inzet voor ons Volk en onze Beweging. Als vertegenwoordiger van den Führer hebt Gij natuurlijk immer de belangen van het groote geheel behartigd, maar daarnaast hebt Gij in toenemende liefde voor Nederland ook de belangen van ons Volk zoo goed als de oorlogsomstandigheden dit veroorlooven met kracht weten te verdedigen. Ook de Beweging hebt Gij leeren kennen en leeren waardeeren, waardoor tusschen U en mij een band ontstaan is, die zoo hecht is, dat hij tot voorbeeld kan dienen voor de lotsverbondenheid der Germaansche volkeren. Wij hebben 't recht te spreken over Europeesche solidariteit omdat wij handelen in Germaansche solidariteit en deze vindt weer haar basis in het samengaan van Duitsche en Nederlandsche nationaal-socialisten en in den band, die U en mij persoonlijk verbindt.

En hiermede, mijne kameraden, ben ik dan gekomen aan het einde van hetgeen ik U op dezen dag, de herdenking van ons twaalfjarig bestaan als Nationaal-Socialistische Beweging der Nederlanden, te zeggen heb. Gij gaat weer terug naar Uw woonstede en naar Uw werk. Gij begeeft U uit dezen kameraadschappelijken, ons zoo vertrouwden, kring in de omgeving van volksgenooten, die U ten deele nog wantrouwen, tegenover U staan, U bestrijden, soms op minder oorbare wijze. Uw taak is om krachtig en doelbewust voort te gaan met Uwen strijd voor Volk en Vaderland. Dat kunt Gij nu beter dan ooit te voren.

Gij beschikt over het heldere inzicht in de ontzagwekkende gebeurtenissen van dezen tijd, die beslissend zijn voor het voortbestaan van Europa en daarmede voor het voortbestaan van ons eigen Volk en Vaderland.

Gij hebt U doelbewust geschaard aan de zijde van het Recht, de Europeesche beschaving en den Godsdienst verdedigend tegen den modernen Djengis-Khan en de Joodsche wereldheerschappij uitgaande van New-York.

Gij weet dat de Führer daar in zijn eenzaamheid in het Oosten, dag en nacht waakt en werkt aan de verdediging; Gij gevoelt in U den alles over-

heerschenden drang om hem bij te staan in zijn roeping, die God hem gegeven heeft.

Gij maakt deel uit van de Beweging, onze N.S.B., waarvoor reeds vele honderden gevallen zijn en vele duizenden groote offers hebben gebracht en die gedurende twaalf jaren door alle stormen heen den juisten koers gevaren heeft om het Vaderland naar een nieuwe toekomst te leiden.

Gij zijt vervuld van liefde voor Uw volk en den wil tot sociale gerechtigheid en daarom strijdbaar en offervaardig nu het Vaderland in nood is.

Daarom zult Gij trouw voort gaan met Uw inspanning en tezamen vormen de phalanx, die eens het geheele volk zal erkennen als redster in den nood. Fier zal Uw houding zijn, eerlijk Uw spraak, zooals dit aan pioniers betaamt, die vervuld zijn van een ideaal.

Hebt dank voor alles wat Gij gedaan hebt in het afgeloopen jaar. Pal zullen wij staan in 1944, wat de toekomst ons ook brengen zal. En het vast verbond zal blijven, het verbond tusschen U en mij, waarop onze kracht steunt, die wij ontleenen aan ons onwrikbaar geloof dat wij naar eer en geweten onze roeping vervullen.

Hou Zee!
MUSSERT.

2250 K

K 2350